

Paraules llegides per Ma. Dolors Bonal a l'entrega de la Medalla d'Or al Mèrit Cultural de l'Ajuntament de Barcelona - 29/04/2019

Bona tarda,

El meu més gran agraïment a tot el Consistori de l'Ajuntament de Barcelona i en especial a l'Alcaldeessa Ada Colau.

Vull també donar les gràcies a tota la gent que heu vingut, inclús des de Lladó, per venir i acompanyar-me en aquest acte d'un guardó tan important i que m'ha causat una tan gran sorpresa que encara no he reaccionat.

I també gràcies a totes les persones que he tingut al costat i sempre m'han ajudat, principalment la Pilar Anglada que amb paciència infinita ha tingut de suportar les meves dèries.

Gràcies també a tots dos claustrats, el de l'Escola de Música Municipal Can Ponsic i el de Xamfrà, el Centre de Música i Escena del Raval, que han cregut en la meua filosofia. Vull fer una menció especial al desaparegut professor Albert Romaní que avui trobaré a faltar, més enllà de la seva saviesa musical i humanística va ser un Professor obstinat a transmetre els ideals musicals als alumnes.

Mireia, que em coneixes tan bé, m'has descrit amb molta generositat i també t'ho agraeixo.

M'he dedicat tota la vida a la Música i al seu ensenyament "*aquest màgic ocell, que palpita i juga, en la tendresa de tants llavis d'infants*", que diu Màrius Torres. D'aplegar cançons i fragments de vida, he deixat espai per ajudar a fer créixer saba nova.

L'any 1962, quan vaig començar la Coral infantil L'Esquix, volia que es continués esquixant de rosada tot el territori i aquest desig s'ha convertit en aquest mar immens de veus infantils formant, des de fa ja 51 anys, el Secretariat de Corals Infantils de Catalunya. Aquest somni fet realitat, mitjançant el Cant Coral, és un dels sistemes ideals per l'educació Musical i, al mateix temps formació de valors, de convivència, solidaritat, desenvolupament de la sensibilitat, fent un treball compartit.

Mireu, tot són utopies per somiar, però totes elles m'han ajudat a caminar.

Aquest pensament pedagògic ha estat per mi, quasi en un terreny místic, on he dipositat els somnis impossibles. Un pensament motivat pel gust d'ajudar els altres a formar-se en llibertat i plenitud.

Educar de debò cap a la bellesa, l'estètica i l'ètica hauria de ser un valor troncal de l'Ensenyament. Ajudar a fer pensar és igual a donar llum, fomentar el desig d'aprendre. La Música i l'Art, en general són les eines perfectes. Crec que no cal inventar noves pedagogies per al segle XXI.

Fa molts segles que estan inventades... Ja Erasme de Rotterdam, al segle XV havia dit "*eduquem els infants ben aviat en les lletres i la Música*".

Els alumnes que es deixen seduir per docents que transmeten amb passió, quedaran afectats

per la sorpresa de la música, l'admiració, l'amor a la vida, la reflexió que educarà la seva escolta, influirà en el seu pensament i la intel·ligència i el desig d'aprendre. Aquests valors són duradors per sempre .

Només es pot ensenyar el que s'estima i crec que la Música i l'Art són els estels d'esperança que ens il·luminen el camí i el que s'hi acosta, s'encomana i es crema.

La bona escola no la fan ni les pissarres interactives, ni les tauletes, ni directors executius que es guien per les orientacions del mercat. La fan només els bons docents, les seves qualitats humanes i intel·lectuals, l'amor a la seva professió, les ganes d'ajudar els alumnes a desenvolupar una capacitat de raciocini i sobretot un pensament crític.

Les contradiccions de la societat són cada dia més grans i sembla que de mica en mica anem oblidant el que és essencial.

L'educació amb criteris d'economia ha deixat al racó dels mals endreços, com a cosa inservible, tots els referents Clàssics, com a passats de moda , tant en Literatura (els autors clàssics de sempre), com en Música, (els grans compositors), convertits de cop en obsolets per les nostres magnífiques democràcies comercials.

La revolució cultural i comunicacional que s'està produint en la societat, combat amb intolerància qualsevol jerarquia espiritual, moral, i estètica, es a dir, combat l'essència mateixa de l'educació.

En aquesta societat individualista que ens envaeix, tenim l'obligació, els responsables docents, d'oposar una educació orientada als valors ètics i solidaris, que serà per tots, sempre, una llum d'esperança .

Per això, per tots aquests pensaments, des de la Fundació L'ARC, es va crear XAMFRÀ , un Centre de Música i Escena al barri del RAVAL de Barcelona.

Valorem la diversitat com una font de riquesa per tots, un compromís amb la tasca comunitària, treballem d'una manera coral, és un mestissatge social a partir d'un mestissatge artístic.

I per acabar, no voldria que s'apagués aquesta llàntia que es va encendre fa tants anys!! Doncs tot això que he intentat explicar, té per mi, una dimensió política, en el sentit més profund del que significa la "polis ", un sentit noble, actiu i participatiu, com a recerca d'una resposta positiva del que és el Bé.

Una igualtat d'oportunitats per tothom, sense discriminar ningú.

L'educació a través de l'Art i de la Música, en concret, ens condueix a saber escoltar, a saber mirar, i a saber estimar.

Estic segura que si les administracions fessin prevaldre a les Escoles Públiques la Música i l'Art, canviaríem el país i podríem pensar que potser un altre món es possible.

I, com dèiem amb la Maria Assumpció l'altre dia, volem les portes obertes perquè passi la corrent de la saviesa quan nosaltres ja no hi siguem.

I ara sí, per acabar del tot, un poema-pensament de García Lorca:

Si muero,
dejad el balcón abierto.

El niño come naranjas.
(Desde mi balcón lo veo).

El segador siega el trigo.
(Desde mi balcón lo siento).

¡Si muero,
dejad el balcón abierto!

Maria Dolors Bonal,
29 d'abril de 2019